

[Glilstrup]

skal behandle her under én samlet behandling, når vi har L 2-L 5 til behandling.

Det er det, skatteministeren har præsenteret os for, og så kan man jo gribe det an på mange forskellige måder. Man kan jo ikke inden for forretningsordenens fastsatte maksimumstid klare 80 damer på én gang, og derfor har jeg valgt at følge mit monogame sind og nøjes med at tage en enkelt af tingene frem, nemlig den af de 80, som har givet anledning til mest debat i pressen og i og for sig også i de socialistiske partiers indlæg her nu i salen, nemlig problemerne omkring § 16 B i ligningsloven.

Det er ikke fordi § 16 B er den mest indviklede af de 80, man kunne akkurat lige så godt bruge taletiden på en hvilken som helst af de 79 andre, men det er da dejligt, at vi har dobbelt tale-tid ved andenbehandlingen, fordi det formelt er fire lovforslag, og så man så nogenlunde kan nå at få rammet pæle igennem alle de usandfærdige historier, som vrimler rundt vedrørende § 16 B, hvad enten man læser Den Berlingske Avis eller befinder sig i Skatteudvalget eller befinder sig her i folketingsalen.

Baggrundssituationen er, at man har noget, der hedder aktieselskaber, hvor der er noget, der hedder aktionærer, og både ideologisk og skatteteknisk kan man i allerhøjeste grad skændes om – og det gør man da også bravt – hvordan aktionærbeskatning i bred almindelighed skal udformes.

Det er nu engang sådan her i landet, at den måde, man udformer aktionærbeskatning på i den situation, hvor aktionæren afhænder sine aktier, er fastlagt ved en aktiebeskatningslov, som blev gennemført af den seneste socialdemokratiske skatteminister. I det system, som han gennemførte på initiativ af den daværende radikale ordfører – fred være med ham, sådan siger man, når man bander – gjorde man det, at man lavede en gevaldig sondring mellem forskellige grupper af aktionærer. Man sagde, at der skulle være vældige forskelle, om man var hovedaktionær eller småaktionær, eller hvad man var, og så fik man altså gennemført et system, som formentlig ikke var det mest kløgtige. Det er beundringsværdigt, at det har kunnet stå 80'erne ud, og at vi først skal have gang i 90'erne, når vi skal se at få det ændret. Og det får vi forhåbentlig så klarer engang i 90'erne.

Men så længe vi har det aktieavancebeskatningssystem, som hr. Lykkesoft gennemførte i

sin egenskab af skatteminister, må det gælde for Loke såvel som for Thor. Og så er det, at § 16 B, der historisk stammer tilbage fra en ældre tid, før hr. Lykkesoft gik ind i politik, altså nu optræder som en hund i et spil kegler omkring det almindelige aktieavancebeskatningssystem.

Man har fået lavet den regel, at hvis man sælger sine aktier, f.eks. efter at have ejet dem i 3 år, vil man meget ofte være ganske aldeles skattefri af sin avance, og hvis man er i hovedaktionærsituationen, skal man betale en begrænset skat. Men så bryder § 16 B altså ind fuldstændig som en hund i et spil kegler i det tilfælde, hvor den køber, som man afhænder sine aktier til, er én eneste i denne verden, nemlig det selskab, der har udstedt de pågældende aktier, så kommer der pludselig en enorm strafbeskatning. Har man købt nogle aktier til 18.000 kr. og sælger dem til 20.000 kr., har man en avance på 2.000 kr., der normalt vil være skattefri, eller måske skal der betales 10 pct. i skat, alt efter om man har været hovedaktionær og hvad man har gjort andre steder.

Men denne avance på 2.000 kr. skal efter § 16 B beskattes med 1.000 pct., hvis man tilfældigvis er så uheldig, at køberen er det selskab, der har udstedt aktierne. Det er det, der står i § 16 B, at sælger man til det udstedende selskab, skal man betale skat af den fulde afståelsessum, uanset hvad man har gjort for at købe aktierne.

Og det siger sig selv, det er der ikke nogen som helst med deres sunde sans i behold – eller rettere med kendskab til dansk skattelovgivning, hvad der ikke behøver at betyde det samme – nogen sinde vil drømme om at gøre. De eneste, der sælger aktier til det selskab, der har udstedt aktierne, er dem, der simpelt hen ikke er opmærksom på, at vi har en sådan afsindig regel i § 16 B om, at man skal beskattes med f.eks. 1.000 pct. – og det kan have været så mange andre meget høje tal – for så ville man da selvfølgelig sige: Jeg sælger mine aktier, men jeg vil ikke ind i den fælde, at jeg pludselig bliver beskattet med sådan en enorm beskatning. Derfor vil jeg sælge aktierne til nogle andre.

Så kommer Socialdemokratiet i deres skepsis over for menneskenes børn – specielt dem, der befatter sig med aktier – og siger: Jamen det er meget godt, at du kunne have valgt at sælge til nogle andre, men når du ikke gjorde det, men netop solgte til det selskab, der udstedte aktier-